

Sygn. akt V CSK 521/15

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa E. [...] Sp. z o.o. w A.
przeciwko [...] Bankowi [...] S.A. w K. i Bankowi [X] S.A. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 lutego 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 18 września 2014 r., sygn. akt V ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od powódki na rzecz każdego z pozwanych po 3600 zł
(trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Przysługująca od prawomocnych orzeczeń skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, ma na celu - w interesie publicznym - ujednolicanie orzecznictwa sądów powszechnych, rozstrzyganie spraw precedensowych oraz o istotnym znaczeniu dla orzecznictwa sądowego i rozwoju prawa. Uwzględnienie celu i charakteru skargi kasacyjnej wymaga właściwego rozumienia treści przesłanek, wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., i właściwego ich uzasadnienia.

Chociaż strona skarżąca powołała się na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., to nie przedstawiła argumentacji jurydycznej mogącej przekonać o „istotności” prawnej sformułowanego zagadnienia. Pytanie sformułowane we wniosku (pkt III, s.2) nie jest istotnym zagadnieniem prawnym, ponieważ przedmiotowa materia została już jednoznacznie rozstrzygnięta w judykaturze (v. wyrok SN z dnia 11 maja 2012 r., II CNP 65/11, niepubl.; wyrok SN z dnia 18 kwietnia 2013 r., III CSK 303/12, niepubl.).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (s. 3-5) w istocie przedstawia, w odmiennym tylko ujęciu, kwestie podniesione w ramach uzasadnienia podstaw kasacyjnych.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, działając na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1-3 i art. 99 k.p.c. oraz na podstawie § 6 pkt 7 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. (Dz.U. 2013, poz. 490), stosowanego z mocy § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. 2015, poz. 1804).

